

Rose

दानชื่อผีน
ดารจักรไร้สมบุรณ์

殘次品

3

Priest (พีต้า)

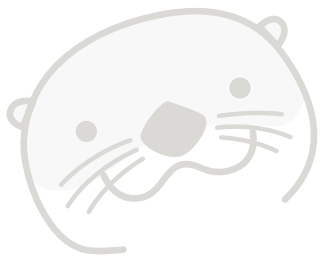
เขียน

อินากะ

แปล

INSOO

ปก

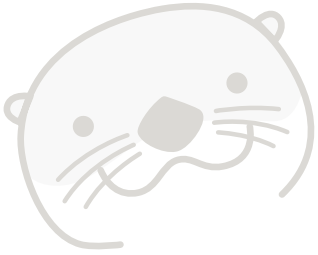

การอ่านดีจากรากศัพท์สันสกฤต

คำนำสำนักพิมพ์

ไอสงครามยังคงคุกรุ่น สมพันธ์ล่มสลาย ดาราจักรทั้งแปดตกอยู่ท่ามกลางน้ำลึกไฟร้อน แผนสมคบคิดและตัวผู้บงการเบื้องหลังค่อยๆ เผยเขียวเล็บออกมา โจรสลัดอวกาศกำลังดำเนินโครงการบางอย่างที่เป็นอันตรายต่อมวลมนุษยชาติ ท่ามกลางภัยคุกคามรอบด้าน มนุษย์ตัวเล็กๆ จะเอาชนะชะตากรรมนี้ไปได้หรือไม่ แล้ว **หลินจิ้งเหิง** กับ **ลูบี่สิง** จะจัดการกับความรู้อีกที่มีต่อกันอย่างไร...

Rose

*หัวหน้าทูเลน...ผู้บังคับการไปอินหน่วย 9 สู้ดลมหายใจเฮือก
คิดในใจว่า แม่จ๋า หญิงงามชะตาอาภัพ ไบรอนว่าไว้ไม่ผิดจริง ๆ ทำไมฉัน
ต้องมาเจอแจ็กที่อึดอะไรแบบนี้ด้วย*

เธอกลับหลังหันแผ่นดินทันที น่าเสียดายที่ตอนเข้ามาเสียงรอกเท้าบู๊ต
ทหารดั่งตึงตึงกับบอกว่าเธออยู่ที่นั่นแล้ว หลินจิ่งเหิงทวาด “หยุดเดี๋ยวนี้!”

ทูเลนใจเต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ ยืนตัวติดผนัง คิดเล็กน้อยแล้วจึงหันกลับไป
ยังคงรักษาท่าหันหน้าเข้ากำแพงสำนักตัว ไม่มองสิ่งที่ไม่สมควรมอง

ลูบี่สิ่งเก็บมือกลับอย่างไม่สะทกสะท้านแล้วมัดแขนเสื้อเบา ๆ ราวกับว่า
รังสีอำมหิตที่พุ่งมาตรงหน้าเขากลายเป็นสายลมอ่อน ๆ สองสายพัดผ่านไป

ถ้าตอนนี้เขาทำท่าทะเล้นกรุ้มกริมเหมือนเวลาปกติ บางทีหลินจิ่งเหิง
อาจตะโด่งเขาออกไปได้อย่างสบายใจ

แต่ชายหนุ่มคนนี้ก็กลับยืนตัวตรงแทนหัว จ้องเบ่งมาที่เขาด้วยดวงตา
สุกใสจริงจัง...สุกใสจนแทบจะใสชื่อเหมือนเด็ก ๆ...พวกนักวิทยาศาสตร์
เวลาจ้องผลการวิจัยค้นคว้าที่เฝ้ารอคอยมานานก็มีประกายตากระตือรือร้น
เหมือนเด็ก ๆ แบบนี้

ทั้งเขายังอยู่ใกล้มากจนหลินจิ่งเหิงสามารถสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่น ๆ
ที่เปี่ยมด้วยพลังชีวิตอันร้อนแรงของชายหนุ่มตรงหน้า

คำพูดที่กำลังจะพูดออกไปจุกอยู่ในคอ หลินจิ่งเหิงนิ่งงันไปสามวินาที

จากนั้นค่อย ๆ ยับยอกห่างจากพลังชีวิตที่ชวนให้คนใจสั้นเล็กน้อย ใช้ความยับยั้งชั่งใจและความเยือกเย็นทั้งหมดที่มีสะกดตัวเองให้หนึ่งไว้ ปฏิเสธอย่างอ้อมค้อม “ผมขอบคุณคุณมาก แต่ผมไม่เคยมีความคิดนี้เลย พ่อคุณก็ไม่ชอบให้คุณกับผมใกล้ชิดกันมากเกินไป อย่าทำเรื่องที่ไม่ดีมีประโยชน์เลย คุณออกไปก่อนเถอะ”

ช่วงขณะนั้นหูเลนซึ่งถูกบังคับให้ยืนฟังอยู่ข้าง ๆ ถึงกับนึกสงสัยว่าตัวเองเข้าใจอะไรผิดเกี่ยวกับตัวหัวหน้าคนนี้หรือเปล่า นึกอยากเอารหัสยีนของเขาไปตรวจดู

ลูบี่ลิ่งกะพริบตาปริบ ๆ ท่าทางไม่แคร์เลยแม้แต่น้อย อาจเป็นเพราะเขามีสุขไปก็ให้สาดไปทั่วได้ไม่มีวันหมด ลงว่าได้เปิดปากแล้วก็สามารถพลาโมไรด์สารออกมาเป็นคั่งเป็นแควจนเอาไปเขียนเป็นสื่อการอ่านในห้องน้ำได้ “ชอบดอกไม้สักดอก ไม่จำเป็นต้องเห็นมันบาน ชอบใครสักคน ไม่จำเป็นต้องเห็นผลลัพธ์ ในกระบวนการแสวงหาความรักและความงามจะเรียกว่าทำเรื่องไร้ประโยชน์ได้ยังไง โดยตัวมันเองก็เป็นกระบวนการที่คงามมากอยู่แล้ว คุณไม่คิดอย่างงั้นหรือหรือ”

หลินจิ้งเหิงไม่คิดแบบนั้น แถมยังหมดคำพูดด้วย หลังจากใช้คำพูดสุภาพทั้งหมดที่มีจนหมดคลังก็คืนสู่ร่างเดิม “กินอิ่มแล้วว่างมากใช้มัยใส่หัวไป!”

เขาไม่ได้ชักปืน อารมณ์ระดับนี้ก็ไม่เรียกว่าโมโห แต่เหมือนสัตว์ร้ายที่หุบกรงเล็บกลับไปอย่างระมัดระวังแล้วใช้อุ้งเท้าตบเบา ๆ ลูบี่ลิ่งถูกตบเบา ๆ จนเบิกบานใจแล้วจึงหยุดเมื่อถึงเวลาที่ควรหยุด ขณะที่เดินออกไปก็ไม่ลืมทักทายหูเลนอย่างเป็นมิตรด้วย “สวัสดิ์ผู้บังคับการหูเลน ผมคุณนี่ตัดได้อาร์ตมาก ถ้าต้องการให้ซ่อมบำรุงยาน แวะมาหาผมได้ตลอดเลยนะ”

หูเลนมองไล่หลังคนที่เดินจากไปด้วยสายตาเทิดทูนวีรชนผู้พลีชีพ หลินจิ้งเหิงรู้สึกเหมือนข้อมือถูกเหล็กเผาไฟเผา ความร้อนยังคงไม่คลายไป ความวิตกกังวลเมื่อครั้งถูกลูบี่ลิ่งก่อกวนจนกระจัดกระจายไปหมด พูดไม่ออกบอกไม่ถูก และยังรู้สึกแปลก ๆ เล็กน้อย

เขารินน้ำเย็นใส่แก้วให้ตัวเอง บ้วนน้ำในปาก โบกมือให้หูเลนเข้ามา

ทูเลนได้รับคำสั่งให้ไปจัดการเสื้อผ้าหน้าผมให้เรียบร้อย เธอไม่กล้าปล่อยให้เขารอนาน จึงรีบล้างหน้า ตัดผมยาวที่อุตสาหะเลี้ยงไว้หลายปีจนสั้น เห็นใบหูและคอ เหลือแต่จอนผมสองข้างล้อมกรอบหน้าเป็นลอนสวยที่ตัดใจไม่ได้ ยังคงปล่อยให้ห้อยไว้อยู่นั้น หวังว่าจะรอดพ้นสายตา

หลินจิ้งเหิงกวาดตามองแล้วคิดว่าภาพลักษณ์แบบนี้ของเธอช่างไร้รสนิยมเหลือเกิน อย่างกับตัวงหวอดยาวที่ถูกไฟดูดจนหวอดหงิก “บอกผมมา ตอนนี่สมาพันธ์เป็นยังไงบ้าง”

“ท่านนายพล” ทูเลนได้ยินคำถามนี้ก็เก็บรอยยิ้มทะเล้นทันที ยืนตัวตรงอยู่ตรงหน้าเขา “ตอนนี่ไม่มีสมาพันธ์แล้ว”

น้ำเสียงของเธอราบเรียบ แต่คนฟังกลับตกตะลึงเหมือนถูกฟ้าผ่า

ทูเลนถาม “จะให้ฉันเริ่มเล่าตั้งแต่ตอนไหนดี”

หลินจิ้งเหิงเงยไปครู่หนึ่ง “ค่ายไปอื่น”

ทูเลนขีดหน้าเล็กน้อย เริ่มรายงานด้วยน้ำเสียงราบเรียบซึ่งไม่เข้ากับนิสัยช่างจ้อพล่ามไม่หยุดของเธอ “ปลายเดือนมิถุนายนปีที่แล้ว เวลากลางวัน ไม่มีสัญญาณบอกเหตุใดๆ ระบบพลังงานของค่ายไปอื่นเกิดล้มเหลวกะทันหัน ระบบป้องกันจึงปิดตัวเอง ไม่สามารถรีสตาร์ทได้ ในสถานการณ์แบบนั้น อยู่ๆ ก็มียานกลหนักไฮเปอร์สเปซเป็นพันลำ ไม่แจ้งสถานะ และไม่มีการเตือน ยิ่งระเบิดโดยไม่เลือกหน้า ค่ายไปอื่นได้รับความเสียหายอย่างหนัก”

ค่ายไปอื่นประกอบด้วยทหารชั้นยอดนับไม่ถ้วนจากการสร้างคนของวิทยาลัยอูหลานมาหลายร้อยรุ่น หลินจิ้งเหิงก็เป็นผู้บัญชาการอยู่ที่นั่นหลายสิบปี

ทูเลนแก้ไขคำพูดใหม่ “ไม่สิ ต้องบอกว่ากองกำลังถูกกวาดล้างจนแทบไม่เหลือ”

แม้หลินจิ้งเหิงจะรู้สึกว่าการใช้งานค่ายไปอื่น นอกจากสิบหน่วยอารักขาไปอื่นแล้ว ก็ไม่เคยมองว่าคนอื่นเป็นคนของเขา แต่พอได้ยินแบบนี้เลือดก็ยิ่งพลุ่งพล่านขึ้นศีรษะ

“สาเหตุเกิดจากอะไร” หลินจิ้งเหิงกดเสียงต่ำ “พวกเครือข่าย

สังเกตการณ์ตายหมดแล้วเหวอ หน่วยลาดตระเวนละ ตามอดกันหมดเลยรี๊ง”

“ระบบพลังงานของค่ายไปอินถูกแฮ็กเข้ามาทางอินทราเน็ต มีคนฝังชิปไว้ใตยานจ้านหลู ทำให้จ้านหลูไม่สามารถเปิดใช้งานได้ ดังนั้นพวกเขาจึงได้แต่ตรวจสอบยานทั้งสองเดือน เนื่องจากอำนาจการเข้าถึงตั้งค่าไว้สูงมาก พวกเขาจึงละเลยมันไป...คนในค่ายไปอินบางส่วนก็ลาออก บางส่วนก็ถูกย้าย นายพลหลี่ก็เป็นพวกถูกเหล่ากระสอบข้าวที่ล่องลอยไปวัน ๆ คนที่เหลือก็ไม่มีใครอยู่ที่บัญชาการเขา เขาไม่ยอมหัวเดียวกระเทียมลีบเลยทำตามความคิดตัวเอง เอาพวกหุ่นยนต์ฮิวแมนนอยด์กลุ่มหนึ่งมาใช้งาน หน่วยลาดตระเวนในวันนั้นก็เป็นหุ่นยนต์ฮิวแมนนอยด์พอดี และถูกแฮ็กเหมือนกัน”

หลินจิ้งเหิงฟังแล้วก็เข้าใจสายสนกลในที่อยู่เบื้องหลังทันที

แกนปัญญาประดิษฐ์ประจำยานเป็นอุตสาหกรรมของคณะกรรมการธิการทหาร แต่หุ่นยนต์ฮิวแมนนอยด์...แม้จะใช้หลักการเดียวกัน แต่ก็เป็นเพียงปัญญาประดิษฐ์เวอร์ชันเรียบง่ายที่ผลิตคราวละมาก ๆ...เนื่องจากทำกำไรดีจึงถูกคณะกรรมการบริหารสวนอีเด็นยึดไปเป็นสินค้าผูกขาดของตัวเองแต่เพียงผู้เดียว

นำหุ่นยนต์ฮิวแมนนอยด์มาใช้แทนกองกำลังมนุษย์ มูลค่าผลผลิตและกำไรจะมากมายมหาศาลขนาดไหน มีผลประโยชน์ของคนมากมายขนาดไหนอยู่ในนั้น ไม่ต้องคิดก็รู้ว่านับไม่ถ้วน ในเมื่อนายพลหลี่เป็นแค่พวกขี้หมูขี้หมา แล้วเขาเข้ามาบัญชาการค่ายไปอินได้อย่างไร ทำไมพอรับตำแหน่งแล้วก็ผลักดันให้ค่ายไปอินหันมาใช้หน่วยรบหุ่นยนต์ฮิวแมนนอยด์ทันที

เห็นได้ชัดว่านี่เป็นผลมาจากเกมการเมืองระหว่างคณะกรรมการธิการทหารกับคณะกรรมการบริหารสวนอีเด็น

แต่คิดไม่ถึงว่าการฟาดฟันกันเองภายในของพวกเขาส่งผลร้ายแรงถึงขั้นนี้

หลินจิ้งเหิงถามเสียงทุ้มต่ำ “นี่เป็นการคาดเดาของคุณ ใช้อะไรเป็น

มูลฐาน”

“ไม่มีค่ะ แต่ไม่ใช่ฉันเดานะ นายพลหลี่เป็นคนพูดเอง”

“หลี่ยังมีชีวิต?” หลินจิ้งเหิงดูประหลาดใจ

ยังมีหน้าอยู่รอดมาได้อีกหรือ!

“พวก‘เตาเล็ก’¹ หน่วยของครีกส์ส่วนตัวของนายพลหลี่มีระบบพลังงานให้ใช้แยกต่างหากจากของค่ายไป๋อิ่น พวกนี้เสี่ยงชีวิตคุ้มกันเขาฝ่าวงล้อมออกไป ทั้งค่ายไป๋อิ่นมีแต่เขากับองครักษ์ส่วนตัวไม่กี่คนที่หนีรอดไปได้” ทูเลนยกไหล่ “แต่ก็รอดไปไม่ได้ตลอดรอดฝั่ง ระหว่างที่เขาหนีไป เอนเจลซิดี้² เขาก็ถูกลอบสังหาร”

หลินจิ้งเหิงนึกหน้าทันที “ฝีมือคุณหรือว่าไป๋อิ่นหน่วย 10?”

ไป๋อิ่นหน่วย 10 ก็เป็นหน่วยจู่โจมพิเศษเช่นกัน แต่เชี่ยวชาญการลอบสังหารและซุ่มโจมตี เป็นมือสังหารอวกาศ

“ฉันเอง” ทูเลนยอมรับตามตรง จ้องตอบเขาโดยไม่หลบเลี่ยง... ช่วงเป็นตัวหวดยาวเลี้ยวเต็มตัวจริง ๆ

“เราอยู่ค่ายไป๋อิ่น กินที่นั่น ฝึกซ้อมที่นั่น สั่งสอนพวกน้องใหม่ที่เพิ่งจบจากโรงเรียนเตรียมทหารที่นั่น ถ้าเอาระยะทางลาดตระเวนรอบค่ายไป๋อิ่นของทุกคนมารวมกันก็ยาวจนวนรอบดาราจักรที่ 1 ได้หลายรอบ ฉันคิดว่ามันไม่สมเหตุสมผลเลย ท่านนายพล การล่มสลายของค่ายไป๋อิ่นเป็นเพราะไอ้ซาติซัวแอริส หลี่ กองทหารเป็นแสนย่อยยับเพราะคนคนเดียว สุดท้ายตัวเองก็ลี้ภัยไปเอนเจลซิดี้ ใช้ชีวิตเป็นผู้มีอำนาจตามเดิม...อย่าฝันเลย! ถ้าคุณจะทำผิด ฉันก็ยินดีรับโทษ”

หลินจิ้งเหิงโบกมือ ไม่สนใจรายละเอียดยิบย่อยพวกนี้

“ตอนนี้สถานการณ์รัฐบาลสมพันธ์เป็นยังไง”

“รัฐบาลยังพอไหว แต่พวกเบียกไป๋น้อย” ทูเลนถอนหายใจ เล่าต่อ “ก่อนที่ระบบสื่อสารจะขัดข้อง ฉันได้ยินว่ารัฐบาลสมพันธ์ทั้งว็อดโตและอพยพทุกคนไปที่ค่ายเอนเจลซิดี้ ตอนนี้เอนเจลซิดี้เป็นศูนย์บัญชาการ

¹ เป็นคำอุปมาถึงการได้รับการดูแลหรือการปฏิบัติเป็นพิเศษสำหรับคนบางคน

ชั่วคราว พวกเขายังมีทหารอยู่ในมือ อย่างน้อยๆ รอบบริเวณดาราจักรที่ 1 ก็มีกองกำลังประจำการอยู่ นอกจากนี้โรงงานผลิตอาวุธของคณะกรรมการทหารก็อยู่ที่เอนเจลซิดี้ จึงไม่ขาดแคลนอาวุธ ผู้เผ่าวัลฟ์รับผิดชอบดูแลด้วยตัวเอง ปัญหาไม่ใหญ่นัก พอติดต่อเหวี่ยงกับพวกโจรสลัดได้ พวกคนในดาราจักรที่ 1 ที่พอมีสู่ทางก็พากันลี้ภัยตามไปที่นั่น...โจรสลัด ‘กลุ่มกลอรี’ บุกเข้าไปทางค่ายไปอื่น เน้นถล่มดาราจักรที่ 1 เป็นหลัก”

“พลเมืองที่เหลือล่ะ”

“พลเมืองของดาราจักรที่ 1 เหนอ ก่อนข้างดีเลยละ พลเมืองดาราจักรที่ 1 เป็นพวกมีสมบัติผู้ดี กลุ่มกลอรีอยากสร้างรัฐบาลของตัวเอง แน่หนอนว่าต้องเลือกใช้วิธีซื้อใจพวกเขา เพียงแต่น่านฟ้าถูกควบคุมเข้มงวดมาก ถ้าไม่ไปบินสู่มิสู่หม่าก็ไม่มีปัญหา จะว่าไปชีวิตก็พอมียหลักประกันอยู่นะ” ทูเลนผายมือทั้งสองข้าง “แต่หลังจากระบบสื่อสารล่ม สนวนอีเด็นก็ล่มไปด้วย...ไม่รู้ว่าจริงใจของคณะกรรมการบริหารสนวนอีเด็นหรือเปล่า กลัวผู้คนจะหันไปหาโจรสลัดอวกาศอะไรทำนองนั้น...แม้ชีวิตความเป็นอยู่จะไม่ขาดแคลน แต่พอสนวนอีเด็นล่ม คนก็ตายไปเยอะเหมือนกัน ได้ยินว่าหลายแห่งก่อตั้งหน่วยลาดตระเวนช่วยเหลือตัวเอง แยกกันรับผิดชอบคนละหนึ่งช่วงถนน ป้องกันการฆ่าตัวตาย”

คำพูดพวกนี้ ถ้าพวก “คนเถื่อน” ของดาราจักรที่ 8 ได้ยินเข้า คงคิดว่าเป็นเรื่องเพ้อเจ้อ

ใช้ชีวิตได้ไม่ขัดสน แคมโจรสลัดอวกาศยังจิตใจอะลุ่มอล่วย ทำไม่ยังคิดจะฆ่าตัวตายอีก ชีวิตที่ดีที่สุดของดาราจักรที่ 8 ก็ไม่เกินไปจากนี้แล้ว

จำต้องรู้ว่าดาวเบย์จิงเบตาเคยเป็นดาวที่เจริญที่สุดของดาราจักรที่ 8 ทว่าแม้แต่ปัญหาพื้นฐานที่สุดอย่างระบบทำความร้อนของเมืองก็ยังไม่ได้อากาศเหนือหนาวต่อเนื่องสามปี คนที่ตายเพราะความหนาวและอดอยากเหมือนหมาแมวเร่ร่อนมีให้เห็นเป็นเรื่องปกติ พวกเขาอยู่รอดมาจนบ้านแตกสาแหรกขาดก็ยังไม่เคยรู้ว่ามนุษย์ร่วมเผ่าพันธุ์คนอื่น ๆ ในโลกใช้ชีวิตกันอย่างไร

นี่ไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผล

ความเจริญของสหพันธ์สร้างขึ้นบนสวนอีเดน ทุกคนที่เกิดมา ยกเว้น ดาราจักรที่ 8 จะได้รับการปกป้องดูแลจากสวนอีเดนเป็นอย่างดี เหมือน กาล่าอ่อนที่ได้รับการเลี้ยงดูด้วยสารเพาะเลี้ยงชั้นเยี่ยมในเรื่องกระจกของ เมืองอันคิริโลซ์ แทบไม่เคยถูกลมถูกแดดจากโลกภายนอก และทันทีที่ เรือนกระจกนี้แตกสลาย พวกเขาก็ไม่ต่างจากสัตว์เลี้ยงระบบปิดที่ถูกทิ้งไว้ในพื้นที่กร้างกันดาร และบางครั้งก็อาจเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเอาชีวิตรอดต่อไปได้

“มีแต่ดาราจักรที่ 1 เท่านั้นที่ยังดีอยู่ ที่อื่นๆไม่ต้องพูดถึง ท่าน นายพล คุณก็รู้ว่าพวกดาราจักรใหญ่เหล่านี้ไม่มีเอกราชทางการทหาร ไม่มีกองกำลังของตัวเอง การป้องกันส่วนใหญ่ต้องพึ่งพากองกำลังประจำการ ของกองทัพส่วนกลางซึ่งอยู่ที่ค่ายไปอิน ไม่ว่าใครก็คิดไม่ถึงว่าค่ายไปอิน จะถูกล้อมก่อนใครเพื่อน” พูลินเสียบไปเล็กน้อย พลงทอดถอนใจเบาๆ “พวกโจรสลัดนอกเขตฉวยโอกาสจับปลาตอนน้ำขุ่น ออกอาละวาดไปทั่ว ค่ายไปอินก็ขาดการติดต่อ กองกำลังส่วนกลางในหลายที่ไม่สามารถ ตอบสนองได้ทันท่วงที สงครามเดี่ยวนี่ไม่เหมือนสงครามสมัยโบราณที่ ปลาเค็มยังมีโอกาสพลิกตัว²...ถ้าขยับยานออกไปไม่ได้ แล้วระบบต่อต้าน ชีปนาวุธจะต้านทานการทิ้งระเบิดอย่างดุเดือดของพวกบ้ารหัสพวกนั้น ได้ยังไง ตายแบบไม่เหลือศพก็นับว่าเขามากแล้ว”

หลินจิ้งเหิงเดินไปรอบห้องช้าๆ

มองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นคนของกองกำลังป้องกันตนเองกำลัง จัดแถวอยู่ด้านนอก แทนที่จะกลับไปพักผ่อนหล่งที่ตัวเองยังมีชีวิตรอด กลับมา คนพวกนี้กลับยังจับกลุ่มบ้วนเบี่ยนอนอยู่แถวสถานีจอดยาน ไม่รู้ว่า กำลังวางแผนชุมนุมผิดกฎหมายอะไรกันอยู่

หลินจิ้งเหิงรู้สึกตีบตันในลำคอ เรื่องนองเลือดที่พูลินเสียบมาแทบจะ กลบกลืนบรรยายกาตังห้องควบคุมหลัก

² หมายถึง อยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก วิกฤติ หรือเพลิงฟล้าแล้ว แต่เจอจุดเปลี่ยนที่ทำให้ มีโอกาสพลิกสถานการณ์ไปในทางที่ดีขึ้นได้

“โจรสลัดมีหลายกลุ่ม กลุ่มกลอรีที่ยึดครองดาราจักรที่ 1 ตอนนี้นำกำลังต้องการเปลี่ยนรัฐบาลใหม่ ก็ต้องพยายามซื้อใจผู้คนให้ได้ถูกมัยยะ ไม่มีทางฉีกลงกระโถนเดียวกัน³ กับพวกโรคจิตติสโทเบียได้ ดังนั้นทันทีที่กลุ่มกลอรียึดดาราจักรที่ 1 ได้ก็รีบออกแถลงการณ์ ประกาศตัวว่าไม่มีความเกี่ยวข้องกับพวกโจรสลัดกลุ่มอื่นๆ และยังตราหน้าพวกนั้นว่าเป็นองค์กรก่อการร้ายผิดกฎหมาย” ทุเลนอธิบายเพียงสั้นๆ “เดิมพวกกลุ่มโจรสลัดที่บุกโจมตีสมพันธมิตรก็ยกให้กลุ่มกลอรีเป็นผู้นำ มาตอนนี้ผู้นำแยกตัวไปซะแล้ว ไม่รู้ว่าเป็นการแก้แค้นหรืออะไร พวกเขาอิงอาละวาดหนักข้อ ใครเจอก็ถือว่าเป็นคราวสวย”

แม้จะมีคำกล่าวหาว่า “ไม่มีไซท์สมบูรณในรังที่พลิกคว่ำ”⁴ แต่ในช่วงที่ภัยพิบัติมาเยือน ไซ้ชั้นสูงที่มีอำนาจก็ยังคงเกรงกลัวว่าไซ้ธรรมดา

รัฐบาลอันยิ่งใหญ่เหมือนเธอกับฉันผลัดกันขึ้นเวที⁵ ขณะที่ระบบลำดับชั้นอันแข็งแกร่งที่มองไม่เห็นนั้นไม่มีสิ่งใดทำลายได้ แม้รัฐบาลสมพันธมิตรจะล่มสลาย ก็ยังคงเป็นผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณให้แก่ผู้มาใหม่

“หลังจากคุณจากไป เราติดตามความเคลื่อนไหวของดาราจักรที่ 6 และ 7 มาตลอด ฉันให้พวกพี่น้องของเราคอยวิ่งงานรับส่ง ‘ด่วน’ ระหว่างสองดาราจักรนี้ตลอด” คำว่า “ด่วน” ของทุเลนถูกเน้นเป็นพิเศษ ฟังดูเหมือนไม่ใช่งานรับส่งด่วนที่ถูกกฎหมาย “ออร์เดอร์สุดท้ายส่งมาจากกองกำลังส่วนกลางที่เหลือรอดของดาราจักรที่ 6 พวกเขาไซ้ศตริตรอดชีวิตมาได้ แต่ไม่มียาน จึงรวบรวมกลุ่มคนที่ไม่ใช่ทหาร ก่อตั้งเป็นกองกำลังพลเรือนเพื่อหาหนทางและขอให้เราช่วยคุ้มกันกองยานกลหนักเก่าจากดาราจักรที่ 7 มาส่งให้ ผ่านไปตามเส้นทางลักลอบขนส่งสินค้า แต่พอเรานำของส่งไปถึงปลายทาง คนว่าจ้างก็ไม่อยู่แล้ว”

หลินจิ้งเหิงเงยหน้ามองเธอ

³ หมายถึง คนสองคนที่ไม่ลงรอยกัน

⁴ หมายถึง เมื่อคนหนึ่งล้ม ทั้งครอบครัวหรือทั้งกลุ่มก็ยอมล้มลงตามไปด้วย

⁵ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกมีการเปลี่ยนแปลงเสมอ แม้แต่คนก็มีการเปลี่ยนแปลง สลับกัน

“ฐานทัพประจำการที่พวกเขาซ่อนตัวอยู่หายไปจากแผนที่นำทาง...
 ถูกระเบิดไม่เหลือซาก ยานกลกลุ่มนี้ก็เลยตกเป็นของเรา เหมือนได้ประโยชน์
 มาฟรีๆ โจรสลัดที่ยึดดาราจักรที่ 6 เห็นว่าพวกคนดาราจักรที่ 6 ยังแข็งแกร่ง
 จึงปิดเส้นทางคมนาคมทางอากาศของดาวเมืองหลวงของดาราจักรที่ 6
 ขับรถกลจักรภาคพื้นดินจากศูนย์บัญชาการออกสังหารหมู่” ทูเลนเล่า “ฉัน
 รู้สึกไม่ค่อยดีที่เอายานคนอื่นมาเปล่าๆ เลยนำพวกพี่น้องไปถล่มฐานของ
 โจรสลัดบนดาวเมืองหลวงของดาราจักรที่ 6 เสียชีพนาวุธไปกับพวกมันเยอะ
 จากนั้นก็รีบหนีออกไปนอกเขต แต่ไม่พบจุดจ่ายเสบียงที่เชื่อถือได้สำหรับ
 เต็มอาวุธและพลังงาน...ไม่ทันตอนนี้คงไม่ต้องตั้งแขนเล็งเห็นข้อคอกแบบนี้
 ทรอก ขอโทษจริงๆ ค่ะท่านนายพลที่ลงมือโดยพลการ”

หลินจิ้งเหิงไม่ได้สนใจคำแก้ตัวเล็กๆ น้อยๆ ของเธอ “กองกำลัง
 ประจำการที่รัฐบาลกลางส่งออกไปช่วยแตกแบบนี้หมดเลยหรือ”

“เปล่าค่ะ” ทูเลนลังเลเล็กน้อยก่อนส่ายหน้า “พวกที่ไหวตัวทันก็มี
 พวกนั้นเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาเก่าของนายพลลูซิน ไม่รู้ทำยังไงถึงได้รหัสเข้าถึง
 การควบคุมก่อนแล้ว”

“ไม่ต้องอธิบายเพิ่มเติมต่อจากนี้ หลินจิ้งเหิงก็รู้ดี...การจัดการกับ
 โปรแกรมที่ใส่รหัสล็อกมีความซับซ้อนมาก คนที่ถอดรหัสได้จะต้องเตรียมการ
 มาตั้งแต่เนิ่นๆ ก่อนแล้ว บอกยากว่าคิดจะก่อกบฏหรือมีจุดประสงค์อื่น

ทั้งสองคนเงียบไปครู่ใหญ่

ทูเลนถาม “ท่านนายพล มีอะไรให้กินบ้าง”

หลินจิ้งเหิงเงยหน้ามองเธอ

ทูเลน “ไม่ได้เหยียบพื้นมาครึ่งปีกว่าแล้ว เเสบียงที่สำรองไว้ก็ไม่มีพอ
 ช่วงนี้ต้องพึ่งสารอาหารแบบฉีดเพื่อความอยู่รอดตลอด กระทบะหุดจนแทบ
 จะพิบแล้ว เมื่อกี้ต้องรีบมารายงาน ยังไม่ทันได้ดื่มน้ำด้วยซ้ำ”

หลินจิ้งเหิงชี้ไปที่ตู้อาหารตรงประตูห้องควบคุมหลัก

พวกนักศึกษามาเรียนที่นั่นบ่อยๆ จึงมีอาหารเตรียมเอาไว้ตรงนี้

ทูเลนร้องด้วยความดีใจ คำว่าขนมปังได้ก็เหมือนเข้าปากอย่างไม่

เรื่องมาก

“จุดจ่ายเสียบียงข้างนอกเริ่มขาดแคลนแล้วเหอ”

“อย่าให้พูดเลย” ทูเลนกินเร็วเกินไป ขนมปังติดคอจนต้องทุบหน้าอกอย่างแรง “พวกโจรสลัดนอกเขตอยู่กับความลำบากจนชิน เจอะอะไรก็ปล้นหมด เผยแพร่ลัทธิล้างสมองไปก็ปล้นชิงไปด้วย ระบบเงินตราของสมาพันธ์และสวนอีดี้เต็มล้นไปพร้อมกันทั้งคู่ ไม่มีใครมีเงิน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะเอาอะไรมาแลกเปลี่ยนกัน สารอาหารแบบชนิดนี้แทบจะกลายเป็นเงินสกุลแข็งแล้วตอนนี้ อยู่รอดจนเห็นหน้าท่านนายพลได้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย”

หลินจิ่งเหิงพยักหน้า “ได้ติดต่อกับคนอื่นๆ บ้างมั๊ย”

“ไม่เลย” ทูเลนสายหน้า “ปั่นป่วนวุ่นวายกันไปหมด ทุกคนต่างก็สู้เพื่อรักษาอาณาเขต พอได้รับคำสั่งจากคุณ เราก็คอยสังเกตการณ์จุดวาร์ปตลอดเวลา รอคุณติดต่อระยะไกลมา พื้นที่นอกเขตแดนซับซ้อนเกินไป เราไม่คุ้นเส้นทาง แคมทั้งหมดก็มีโจรสลัดเฝ้าอยู่ ไม่มีเส้นทางใต้ดินที่เชื่อถือได้ก็เลยไม่กล้าเคลื่อนไหวส่งเดช”

หลินจิ่งเหิงยังอยากถามเรื่องอื่นอีก เขาขยับปาก “หลิน...”

ทูเลนปาดครีมที่เลอะมุมปาก “หืม?”

“ไม่มีอะไร” หลินจิ่งเหิงกำมือเล็กน้อย กลืนความกังวลอื่นๆ ของตัวเองลงไป ถามไปก็เปล่าประโยชน์ ภรรยาของเลขาธิการใหญ่อยู่ที่แอนเจลซิติอยู่ภายใต้การอารักขาอย่างแน่นหนา ย่อมไม่มีทางปรากฏตัวออกมาให้เห็นอยู่แล้ว ทูเลนคงไม่ได้ข่าวคราวอะไร “ค่อยๆ กินไป ผมให้เวลาพวกคุณพักผ่อน 24 ชั่วโมง หลังจากนั้นให้มารวมตัว ผมต้องกวาดล้างโจรสลัดที่อยู่รอบๆ นี้ให้หมด”

ลูบี่สิ่งขับยานกลซ่อมบำรุงขนาดเล็ก ค่อยๆ ลงจอดบนลานจอดยาน เขาเพิ่งเข้าไปดูสภาพภายในของยานกลหนักที่ไปอินหน่วย 9 นำมา พบว่าเป็นแค่เศษเหล็กตลกค่างจากศตวรรษก่อน ภายนอกดูซุนได้ แต่พอเปิดเข้าไปราวกับพิพิภพอันประวัติศาสตร์ ลูบี่สิ่งถึงขั้นสงสัยว่าตัวเองได้กลิ่นสารกันบูด

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าไปอินหน่วย 9 ถล่มเจ้าชายกลอเรียด้วยเศษเหล็กพวกนี้

นี่เป็นพิธีกรรม ที่เจียบงัน และเป็นครั้งแรกที่ลูบี่สังเกตเห็นพิธีศพ
ของพวกคนเร่ร่อนในอวกาศ

ไม่มีหลุมศพ ไม่มีเพลงสรรเสริญ ไม่มีศพ ดังนั้นจึงไม่มีการอำลา
ผู้วายชนม์

เทียนขาวขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือวางเรียงรายกัน ดิดชื่อใครก็ถือเสมือน
ว่าเจ้าของชื่อยืนอยู่ตรงนั้น เจ้อวันไล่จุดเทียนทีละเล่ม จากนั้นทุกคนยืน
สงบนิ่งด้านหน้าเทียน เทียนค่อยๆ เผาไหม้อย่างเจียบกริบ เมื่อมอดหมด
แล้วก็เท่ากับเป็นการอำลา คนเคยร่วมทางกันมาช่วงหนึ่ง เพียงชั่วประเดี๋ยว
ก็สิ้นสุดวาสนาที่ร่วมชะตากรรมกันมา

ผู้คนในฐานนี้ไม่มีที่มา ไม่มีสถานะ ไม่มีการกระทำใดให้หนักกล่าวถึง
ในชีวิต เพียงแค่คืนวันที่จะมีชีวิตอยู่ให้เกินร้อยปี ก็เหมือนดาวดวงเล็กๆ
ใน “ทะเลทรายมรณะ” เกิดขึ้นมาจากการกระแทกชนกัน และเมื่อชนกัน
อีกครั้งก็สลายหายไป ไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้ในห้วงกาลเวลา

ไปอีกหนึ่งหน่วย 9 ผลัดเปลี่ยนเวรยาม ยานกลเล็กขนย้ายผู้คนไปๆ มาๆ
ก่อให้เกิดคลื่นความร้อนหนาแน่น หอพลังงานเคลื่อนไปอีกด้านหนึ่ง อากาศ
ภายในฐานได้รับความร้อนไม่สม่ำเสมอ เริ่มเกิดเป็นกระแสหมุนเวียน
ก่อตัวเป็นสายลมเย็นยามค่ำ ลมราตรีพัดผ่าน เทียนดับทีละดวง แผ่น
กระดาษเล็กๆ ที่เขียนชื่ออยู่บนนั้นถูกลมพัดขึ้นฟ้า ปลิวว่อนกระจายไป

ตามบ้านและตรอกซอกซอยที่แออัดคับแคบ จนกลืนหายไปจากสายตาในที่สุด

จากนั้นก็เริ่มกินอาหารเย็น

พวกไปอินหน่วย 9 ที่เพิ่งออกเวรลงจากยานมาก็ทำตัวสนิทสนมคุ้นเคยไม่ต่างจากหัวหน้าของพวกเขา พอได้กลิ่นอาหารก็ตามมาขอร่วมวงด้วย ปะปนกินดื่มกับคนในฐานอย่างเป็นทางการ

เจ้อวันรินเบียร์เอลที่หมักเองให้ลูปีลิ่งแก้วหนึ่ง ยังกรองไม่ค่อยสะอาดนัก แต่รสชาติไม่เลวเลย เขาแกวงแก่วพลางเดินไปหาโจวลิว ตบไหล่ อีกฝ่ายเบาๆ

โจวลิวซึ่งถูกหลินจิ้งเหิงโยนไปอยู่หน่วยลาดตระเวนระยะไกลในช่วงที่ผ่านมาถูกเคี่ยวกรำจนแทบไม่เหลือสภาพ ใบหน้าอ่อนเยาว์ซบลงมาก ใบหน้าที่หยุดอายุอยู่ในช่วงวัยยี่สิบเริ่มเจริญวัยขึ้นเป็นครั้งที่สอง เริ่มมีเค้าโครงเป็นเหลี่ยมเป็นสัน ดูมีความเป็นผู้เป็นคนมากขึ้น

“เจ้าชายกล่อเรียตายไปแบบนี้” โจวลิวก้มหน้า เฝ้ากระทืบพื้นอย่างแรงเหมือนจะยืนยันให้แน่ใจว่าตัวเองออกจากยานมายืนอยู่บนพื้นแล้วจริงๆ “อย่างกับฝัน...ต่อจากนี้จะเป็นยังไง พวกโจรสลัดจะส่งคนอื่นมาอีกหรือเปล่า”

ลูปีลิ่ง “ก็พูดยาก ขึ้นอยู่กับว่าสมาคมดิสโทเปียจะวางสถานะของตัวเองในดาราจักรที่ 8 ยังไง หรือไม่ก็แอรিস ฟอน เป็นบุคคลสำคัญของพวกเขาจริงๆ หรือเปล่า”

“ก็นั่นสินะ” โจวลิวชนแก้วกับเขา “นอกจากไอวิกัลจริตแอริส ฟอน ที่ทำร้ายผู้คนเป็นว่าเล่นโดยที่ตัวเองไม่ได้อะไรนั้นแล้ว ก็ไม่มีใครอยากมาดาราจักรที่ 8 หรือถูกมัย แม้แต่พวกโจรสลัดยังรู้ว่าที่นี่ไม่มีอะไรเลย”

ลูปีลิ่งคิดครุ่นหนึ่งแล้วถามว่า “ที่ตั้งของฐานไม่ปลอดภัยแล้ว ที่นี้มีกลุ่มคนประะบาง พวกคุณมีแผนจะทำยังไงต่อ”

โจวลิวได้ยิ้มนึกก็ห่อเหี่ยว หลังค่อมไหล่ห่อจนเห็นกระดูกสะบักนูนออกมา เอ่ยอย่างหมดแรงใจ “อาจารย์ลู เมื่อก่อนตอนที่คุณเปิดวิทยาลัย อัตราความล้มเหลวรายปีคงสูงมากใช้มัย”

อัตราความล้มเหลวในวิทยาลัยของอาจารย์สูงมากจนน่าตกใจจริงๆ แต่เขาไม่เคยคิดว่าเป็นความผิดพลาดของตัวเอง

“คุณเรียกร้องสูงเกินไปแล้วที่มาถามผมว่ามีแผนจะทำยังไงต่อไป...” โจวลี่จ๋องไปที่พื้น แกว่งตาลือ่นลอย พึมพำว่า “ตอนนี้ผมแค่อยากนอนแผ่อยู่บนพื้น ไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น รอดตายมาได้หนึ่งก็ไม่ใช่เลืือเรียวแรงแล้ว”

ลูปี๋ลิ่งเข้าไปใจสถานการณ์ดี จึงหยุดถามทันที นิ่งใจลอยอยู่ข้างๆ เป็นเพื่อนเขา ควักสมองออกมาวางไว้บนตัก เหลือแต่หัวกลวงๆ นิ่งมองหอพลังงานลับฟ้าไป

ทุกคนเต็มเบียร์เอลของเจ้าวันหมดไปหลายลังใหญ่ ความเจ็บปวดค่อยๆ มลายหายไป เริ่มส่งเสียงอะอะมะะเทิ่ง จับกลุ่มกันสามคนบ้าง ห้าคนบ้าง ตะโกนด่าคน แต่ไม่รู้ว่ด่าใคร รู้แต่ว่ดั่งระงมเป็นจิ้งหะราวกับร้องเพลงประสานเสียง

“เมื่อกี้พี่ฟูโกต์บอกว่าเรายังเรียกตัวเองว่ ‘กองกำลังป้องกันตนเองแห่งดาราจักรที่ 8’ ต่อไป ชื่อตึกอำนวยการก็ไม่ต้องเปลี่ยน” โจวลี่จ๋องขึ้นท่ามกลางเสียงดั่งโหวกเหวกที่เป็นฉากหลัง อยู่ๆ ก็พูดเหมือนลื่นคืบปาก “นึกถึงตอนเริ่มก่อตั้งกองกำลังป้องกันตนเองใหม่ๆ ตอนนั้นผมรู้สึกว่ตัวเองเป็นฝ่ายเลือกโชคชะตาของตัวเอง พูดจาใหญ่โตเต็มปาก ทั้งหมดเป็นเพราะถูกคุณหลอกล่อ...ตอนนี้ถึงเพิ่งรู้ว่หลงกล ความจริงแล้วผมถูกโชคชะตาผลักออกไปให้คล้าทางสะเปะสะปะ จนเดินมาถึงจุดนี้แบบงๆ เมื่อกี้ที่นั่งอยู่ติๆ ก็รู้สึกเหมือนตัวเองสูญเสียความทรงจำ อยู่ๆ ก็จำไม่ได้ว่ตัวเองขับยานออกไปรบยังงั่ ยิงชิปนาวุธใส่คนอื่นยังงั่ ผมยังคิดว่คนที่นั่งข้างผมคือฟ่งจ๋าด้วยซ้ำ...”

พอพูดถึงชื่อ “ฟ่งจ๋า” เขาก็สะอึกไป ลูปี๋ลิ่งเหลืือบมองเขาหลังจากผ่านไปคร้้งอืดใจ

“ผมยังคิดว่...” ใบหน้าของโจวลี่จ๋องนู่ เขาสะบัดหัวอย่างแรงพยายามจะผ่นคลาย แต่กั้ทำไม่สำเร็จ จึงได้แต่ปล่อยไปแบบนั้น โจวลี่จ๋องยังไม่ทันได้เค็ยวเหนือยงัคร้้งไม้ที่คาอยู่ในปาก อยู่ๆ ก็หลุดเสียงฮั่นออกมา

จากลำคอเหมือนเสียงร้องครวญครางของสัตว์ป่า เลือดกำเดาไหลออกมาด้วย เขายกมือขึ้นเช็ดโดยไม่รู้ตัว เช็ดจนน้ำตาและเลือดเลอะเทอะเประอะเปื้อนไปทั้งใบหน้า

ไม่มีใครได้ยินเสียงสะอื้นของโจวลิว ทุกคนกำลังระบวยอารมณ์ รวากับจะไม่วันพรุ่งนี้อีกแล้ว

ลูบี่ลิ่งลุกขึ้นเงียบ ๆ เดินผ่านผู้คนไปยังห้องควบคุมหลักของยาน

หลินจิ้งเหิงไม่ได้ออกจากห้องควบคุมหลัก อาจเพราะไม่ชอบเสียงอึกทึก เขาตั้งขึ้นฉนวนกันเสียงของหน้าต่างและประตูลงมา ปิดไฟ แล้วย้อนภาพบันทึกการรบซ้ำอีกครั้งบนหน้าจอ 360 องศา ทำทางเหมือนนักเล่นหมากรุกที่กำลังทบทวนเกมกระดานก่อน ปลายนิ้วหนีบปากกาอิเล็กทรอนิกส์ไว้

ตั้งแต่วันก่อนจนถึงตอนนี้ หลินจิ้งเหิงไม่ได้นอนมาเกือบ 40 ชั่วโมงแล้ว ความอ่อนเพลียและสภาพจิตใจที่ใช้งานเกินปกติทำให้หมดเรี่ยวแรงแล้วจริงๆ เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ลูบี่ลิ่งก็เห็นปากกาอิเล็กทรอนิกส์ที่หนีบอยู่ที่ปลายนิ้วของเขาร่วงตกลงพื้น

หลินจิ้งเหิงสะดุ้ง เตาะปากอย่างหงุดหงิด ตอนนี้อยู่รอบด้านไม่มีใครเขาชี้แจงก็มลงไปเก็บ จึงยึดเท้าออกไปเชยปากกาอิเล็กทรอนิกส์ที่กิ้งออกไปเข้ามา แล้วตัวนี้หัวทำส่งปากกาเข้าสู่ฝ่ามือที่ยื่นรอรับอยู่

ลูบี่ลิ่งร้องว่า “ซู้ตสวย สามคะแนน!”

ได้ยินเสียงร้องเชียร์ดังลั่นของเขา หลินจิ้งเหิงก็รู้สึกเหมือนกระตุกทั้งตัวเขาว่าสองร้อยขึ้นนอกทะเลลูออกจากร่าง เปลี่ยนจากท่านั่งเอกเซนกมานั่งตัวตรงทันที กิริยาท่าทางเรียบร้อยจนสามารถถ่ายรูปเอาไปทำโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์ได้เลย ทำเอาลูบี่ลิ่งคิดว่าตัวเองไปเหยียบถูกหางนายพลหลินเข้าทั้งที่อยู่ห่างยี่สิบกว่าเมตร เขารีบเบ้าผีเท้าลงกว่าเดิมทันที เดินไปตามร่องพื้นเข้าไปหาอีกฝ่าย ก่อนจะวางเนื้อเสียบไม้ย่างร้อน ๆ กำหนึ่งไว้ตรงหน้า หลินจิ้งเหิง...หลินจิ้งเหิงน่าจะเพ็งกินเจลโภชนาการไป กระดากห้อย่างวางอยู่ข้าง ๆ

ลูบี่ลิ่ง “เมื่อก่อนผมก็กินเจลโภชนาการแบบนี้ แต่อยู่ ๆ ตอนนี่ก็รู้สึก

ว่าไอ้ของแบบนี้ควรติดหนึ่งในลิบอันดับสิ่งประดิษฐ์ที่เป็นภัยต่อมนุษยชาติมากที่สุด”

เจลโภชนาการโดยทั่วไปมีขนาดเท่าฝ่ามือ เนื้อสัมผัสแข็งกว่าเจลลี่ เหลียงเผิน¹ เล็กน้อย ละลายในปากอย่างรวดเร็ว สำหรับผู้ใหญ่ทั่วไปกินเข้าไปทั้งชิ้นก็พอๆ กับดื่มน้ำไปหนึ่งแก้ว โดยพื้นฐานแล้วไม่ได้ช่วยให้รู้สึกอิ่มท้อง แต่สารอาหารจะถูกส่งไปทั่วร่างกายอย่างรวดเร็ว และมีอัตราการดูดซึมไปใช้ประโยชน์สูง ขณะเดียวกันก็มีสารพิเศษช่วยกระตุ้นสมอง ทำให้ลดความอยากอาหารได้ช่วงระยะเวลาหนึ่ง...ต่อให้ไม่อิ่ม แต่เห็นอาหารก็ไม่รู้สึกหิว

เจ้าสิ่งนี้ช่วยประหยัดเวลาในการย่อยอาหารลงไปได้มาก หลังจากกินไปเพียงห้านาทีก็ไปออกกำลังกายหนักอย่างวิ่งสิบกิโลเมตรได้โดยไม่เสี่ยงต่อการทำลายระบบย่อยอาหาร ทั้งยังระงับความรู้สึกอยากกินขนมหลังมื้ออาหารซึ่งไม่ส่งผลดีต่อสุขภาพด้วย

หลินจิ้งเหิงผู้มีร่างกายแข็งแรงเหลือบมองเนื้อหมูสามชั้นที่วางอยู่ตรงหน้า เขาไม่มีท่าที่ตอบสนองเลยอย่างที่คาดไว้ เพียงแค่มือถือให้ลูบี่ลิ่งสื่อความหมายว่าให้ยกออกไป

“ได้ยินมาว่าโรงอาหารค่ายไปอื่นของพวกคุณจัดแต่เจลโภชนาการแบบนี้ให้ทุกวัน จริงรึเปล่า”

“เจลโภชนาการแล้วไง” หลินจิ้งเหิงละลายตาจากบันทึกด้วยสีหน้าเฉยเมย “ค่าใช้จ่ายสำหรับเจลโภชนาการในค่ายไปอื่นแพงมาก แพงไม่น้อยไปกว่าการจ้างเซฟระดับห้าดาวทั้งทีมเลย ตัวชีวิตทางโภชนาการอิงตามสัดส่วนและสภาพร่างกายของทหารแต่ละคน แถมยังไม่เปลืองเวลาด้วย”

ลูบี่ลิ่งถามด้วยความประหลาดใจ “การสิ้นเปลืองเวลาอย่างเหมาะสมช่วยส่งเสริมคุณภาพชีวิตได้นะ จะประหยัดเวลาไปทำไม”

¹ เป็นเจลลี่ที่ทำจากแป้งถั่วเขียว มีลักษณะเนื้อวาวสีขาวขุ่น เนื้อแน่นหยุ่น ชาวจีนนิยมนำมาทำเป็นเส้นๆ หรือเป็นเต๋า คลุกเคล้าเครื่องปรุงรสจำพวกน้ำมันพริก พริกหมาล่า น้ำส้มสายชู และกระเทียม เป็นอาหารกินเล่นที่พบเห็นทั่วไปในประเทศจีน

หลินจิ้งเหิงเหลือบมองเขา “ก็จะได้ประหยัดเวลา ไม่ต้องกินอิมแล้ว
ว่างจัดจนใช้กระเพาะคิดแทนสมองไงล่ะ”

ลูปี่สิ่งเคยชินกับลีลาการพูดของเขาแล้ว หลังจากถูกแขวะไปที่หนึ่ง
ก็ไม่ใส่ใจ หยิบปั้งย่างหอมฉุยขึ้นมาไม้หนึ่ง กินเห็ดที่แทรกอยู่ระหว่างชิ้นเนื้อ
ก่อน “สมัยผมอยู่บนดาวกลอเรียตอนเด็กๆ ช่างบ้านมีโกดังขนาดใหญ่มากใช้
เก็บสินค้าของเหล่าลู ได้ยินว่าเดิมที่ตรงนั้นจะเอาไว้สร้างเป็นสวน แต่เหล่าลู
ไม่ยอม เขากันพื้นที่พิเศษออกมาส่วนหนึ่งแล้วสร้างอาคารฟาร์มเกษตร ปลุก
พืชผักสารพัดชนิดไว้เป็นชั้นๆ คุณเคยเห็นฟาร์มผักมั้ย”

ว็อดโตได้รับการยกย่องในฐานะสถานจัดแสดงสวนที่สวยงามที่สุดใน
แดนมนุษย์ ต้นไม้ทุกต้นคือผลงานศิลปะ และไม่มีการปลูกพืชผักผลไม้เลย
นายน้อยหลินที่เติบโตมาในว็อดโตได้ยินความสนใจของเหยี่ยวตาเดียวแล้ว
ก็นึกดูแคลน เขายืนยันอยู่ในใจว่า *สงสัยแมวเปอร์เซียแกตัวนี้น่าจะเป็น
แมวบ้านนอกพันธุ์ผสม*

“ข้างต้นพืชแต่ละต้นจะติดตั้งตัวเซนเซอร์ไว้ มีแถบวัดที่เปลี่ยนสีได้
เมื่อกลายเป็นสีแดงเต็มแถบวัด หมายความว่าบางส่วนของต้นพืชนี้เติบโต
เต็มที่จนได้ระยะที่รสชาติดีที่สุด เมื่อสแกนดูด้วยเทอร์มินัลส่วนตัวก็จะ
แสดงให้เห็นจุดที่มีสีแดงหลายจุด แต่แต่ละครั้งที่เข้าไปในฟาร์มก็เหมือนเล่น
เกมตามล่าหาสมบัติ เก็บผักผลไม้ออกมาแล้วให้หุ่นยนต์เอาไปปรุงให้กิน...
ผมชอบลานปั้งย่างในฟาร์มเห็ดที่สุด”

สายตาหลินจิ้งเหิงจับอยู่ที่บันทึก ไม่ตอบรับอะไร เหมือนฟังคำพูด
เขาเป็นแค่เสียงดนตรีแบ็กราวนด์ แต่แม้คนคนนี้จะพูดจ้อขำหูเขาไม่หยุด
เขาก็กลับใจเย็นอย่างหาได้ยาก ไม่มีท่าทีหงุดหงิดรำคาญแม้แต่น้อย

ลูปี่สิ่งพูดต่อ “ในอนาคตเมื่อสงครามสงบแล้ว ผมจะสร้างวิทยาลัย
ขึ้นใหม่ และจะแบ่งพื้นที่ทางด้านหลังทำฟาร์มในร่ม จะทำให้เหมือนเขาวงกต
เลย”

หลินจิ้งเหิงวงคำว่า “อาวุธสงคราม” หลังจากฟังปณิธานอันยิ่งใหญ่
ของลูปี่สิ่งก็คิดในใจว่า *ช่างฝันเหมือนเด็ก ๆ ซะจริง ๆ*

“แต่ตอนนั้นสุขภาพผมไม่ค่อยดี ต้องถูกจำกัดอาหาร เหล่าลูเลย

ไม่ปล่อยให้ผมไปอีก หลังจากถูกผมรบเร้าจนทนไม่ไหว จึงยอมรับปากว่า รอให้หิมะตกเมื่อไหร่ จะพาผมไปย่างเห็ดกิน แต่ดาวกลอเรียไม่เหมือนกับ ดาวเปย์จิง ถูดยหนาวไม่ได้ยาวนานขนาดนั้น โดยเฉพาะในพื้นที่ที่เราอยู่มีแค่ สองฤดู ฤดูแล้งกับฤดูฝน ฤดูแล้งฝนแทบไม่มี ฤดูฝนก็อุณหภูมิค่อนข้าง สูง หิมะตกเป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก ยี่สิบปีมีหิมะตกแค่สามครั้ง สำหรับผมแล้วทุกครั้งที่มีหิมะตกจึงเป็นเรื่องที่เซอร์ไพรส์มาก... รือตโตมีหิมะตกมั๊ย”

หลินจิ่งเหิง “...อืม”

หิมะที่รือตโตควบคุมโดยมนุษย์ ช่วงฤดูร้อนตามเวลาออมแสง² วิทยาลัยอุหลานจะจัดให้มีฝนตกสัปดาห์ละครั้ง ช่วงฤดูหนาวตามเวลาปกติ จะจัดให้มีหิมะตกทุกยี่สิบวัน วันที่หิมะตกจะได้หยุดครึ่งวันพร้อมกับการบ้าน เป็นตั้ง ในความทรงจำของหลินจิ่งเหิงมันมักผูกติดกับหอสุมุดที่ชวนให้ ง่วงนอนเสมอ

เขาเก็บคำพูดของลูปี้ลิ่งไปคิดตามครู่หนึ่ง รู้สึกหัวใจแกว่งเบาๆ เพราะเหยี่ยวตาเดียวไม่ใช่พ่อแม่ประเภทที่มีความคิดเป็นเหตุเป็นผล เป็นคนประเภทที่พอเมาแล้วก็ยอมตกปากรับคำทุกอย่าง อะไรที่ทำให้เขาต้อง ควบคุมอย่างเข้มงวดขนาดนี้ แล้วลูปี้ลิ่งในวัยเด็กจะใช้ชีวิตแบบไหนกันนะ

“อ้อ ใช่” ลูปี้ลิ่งนึกอะไรขึ้นได้ “ผมรู้ว่าว่าวิทยาลัยอุหลานของ พวกคุณระเบียบจัดมาก ทุกอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เป๊ะระดับวินาที น่าเบื่อ ซะมัด...เฮ้ ไอ้หนู่มากเลย”

เขากัดลูกชิ้นเนื้อ น้ำที่ชุ่มฉ่ำข้างในแทบกระเด็นออกมา ร้อนลวกปาก จนลูปี้ลิ่งน้ำตาเล็ด กลิ่นหอมฉุยฟุ้งกระจายในห้องควบคุมหลัก บนหน้าจอ สามมิติข้างๆ ดูเหมือนกองทัพภูตผีของเจ้าชายกลอเรียจะชะลอช้าลงเพราะ กลิ่นหอมที่ไ้มูกเวล่ำเวลานี้ ทางตาหลินจิ่งเหิงกระตุก ไม่มีสมาธิอ่าน บันทึกต่ออีกแล้ว “สุขภาพไม่ค่อยดีเธอ”

² Daylight Saving Time (DST) หรือเรียกว่าเวลาฤดูร้อน (Summer Time) คือข้อตกลง ในการปรับเวลาไปข้างหน้าเพื่อให้มีแสงอาทิตย์ในช่วงเวลาบ่ายมากขึ้น และมีแสงอาทิตย์ในช่วงเวลาเช้าน้อยลง โดยปกติจะปรับเวลาไปข้างหน้าหนึ่งชั่วโมงก่อนเข้าฤดูใบไม้ผลิ แล้วปรับถอยหลังในฤดูใบไม้ร่วง

“เรื่องสมัยเด็ก ๆ สมัยเด็กนะ!” ลูปี๋สิ่งถูกลวกจนต้องสูดปาก แต่ยังคงพูดอย่างร้อร่น เหมือนพวกนักต้มตุ๋นที่เอาสินค้าน่าปลอมด้วยคุณภาพมาหลอกขาย “ตอนนี้สุขภาพผมดีขึ้นแล้ว นอนแต่หัวค่ำ ตื่นแต่เช้า ออกกำลังกายเป็นประจำ ใช้ชีวิตในสภาพไร้น้ำหนักในอวกาศหนึ่งปีก็ไม่มีปัญหา คุณไม่ต้องห่วง”

หลินจิ้งเหิงกำลังจะพยักหน้า แต่ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ามีบางอย่างแปลก ๆ ในคำพูดเขา “ผมต้องห่วงอะไร”

ลูปี๋สิ่งอมลูกชิ้นเนื้อครึ่งลูก มองตอบเขาพลาบยืมเขิน ๆ และดูหะสิ่งรีบพูดกลบเกลื่อน “ไม่มีอะไร”

เส้นเลือดเขียวที่ขมับหลินจิ้งเหิงกระตุกตบ ๆ ลูปี๋สิ่งรีบพูดต่อ “ก็คุณถามเองนะ! นี่ ๆ ทำไม่ทำหน้าบึ้งอีกแล้ว ผมไม่ใช่หัวออกไปหรอกนะ... เพิ่งมาถึงก็จะให้ผมใส่หัวไปแล้วหรือ ท่านนายพล ผมพบว่าคุณมักจะชี้โมโหง่ายเวลาเขิน เอ้า! แบ่งลูกชิ้นให้คุณหนึ่งไม้”

หลินจิ้งเหิง “...”

“โดยเฉพาะกับผม” ลูปี๋สิ่งพูดอย่างจริงจัง “ผมแอบสังเกตนะ กับคนอื่นคุณไม่เป็นแบบนี้ ทำไมกับผมถึงพิเศษอยู่คนเดียวล่ะ”

หลินจิ้งเหิงยังกังวลกับเรื่อง “วันที่มะตากถึงจะได้กินเห็ดสักครั้ง” จะพูดจาไม่น่าฟังออกไปก็พูดไม่ออก คำพูดไร้ยางอายของลูปี๋สิ่งทำให้เขาไม่มีช่องให้ตอบจริง ๆ ได้แต่เดือตปุด ๆ อยู่ในใจ รับลูกชิ้นเนื้อมายัดใส่ปาก แกล้งทำเป็นหูหนวกเป็นไม้

หลินจิ้งเหิงไม่เหมือนกับเหยี่ยวตาเดียว ความแม่นยำ ความสุขุม เยือกเย็น และความน่าเชื่อถือฝังลึกอยู่ในกระดูก เขาบัญชาการค่ายไปอินมานานพอที่คนรอบข้างจะสัมผัสได้ถึงความเป็นอำนาจอันแรงกล้าที่แผ่ออกมา เขามีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่าทุกคนที่อยู่รอบตัวลูปี๋สิ่ง โดยเฉพาะเวลาที่หลุดปล่อยตัวตามสบายที่คล้ายมีคล้ายไม่มียิ่งกระตุ้นนิสัยหะสิ่งตั้งตงในตัว ลูปี๋สิ่งก็เก็บกดมานาน ยิ่งเขาแสดงท่าที่ไม่สนใจอีกฝ่ายมากเท่าไร ลูปี๋สิ่งก็ยิ่งแหย่เขามากเท่านั้น

หลินจิ้งเหิงถูกหยอกเล่นจนเผลอกินเม็ดตักเพิ่มหนึ่งมือ ตอนหนึ่งวง

จนต้องขึ้นตาไม่ให้ปิดลงมา สุดท้ายไม่มีทางเลือกอื่น แอบเปิดเทอร์มินัล ส่วนตัวส่งภาพเรียลไทม์ไปให้เหยี่ยวตาเดียวดู หัวงให้แมวเปอร์เซียเฒ่าที่เต็มไปด้วยเขี้ยวเล็บมาช่วยหน่อย จะได้มีเวลาพักผ่อนสักที

เช้าวันต่อมา ฟ้ายังไม่หันสว่าง หลินจิ้งเหิงก็พาพวกแก๊งนักเลงของไปอินหน่วย 9 ออกไปเก็บกวาดทหารของหน่วยองครักษ์ในเจ้าชายกลอเรียที่เหลือรอด ทิ้งทุเลนให้อยู่เฝ้าฐาน

ดังคำกล่าวที่ว่า “คนฉลาดใ้ใคร่ครวญเป็นพันครั้ง ย่อมต้องพลังพลาดสักครั้ง” หลินจิ้งเหิงเลอะเลือนไปแล้วที่ทิ้งทุเลนจอมเผือกที่สุดของสิบหน่วย อารักขาไปอินไว้กับลูบี่สิง

ภายในเวลาไม่นานทุเลนก็ค้นพบเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้าของเธอกับอาจารย์ใหญ่ลู่ชุนดละเอียดยิบ เธอตกใจมาก ถึงกับต้องใช้เวลาสองวันค่อยๆ ย่อยเรื่องราวทั้งหมด จากนั้นก็รีบแจ้งไปหาลูบี่สิงเพราะอยาก จะดูเรื่องสนุก ทุดอย่างน่าเชื่อถือมีหลักฐานรองรับว่า “นายพลจอมโหดไม่ได้หวดคุณตาย จะต้องคิดมิตีมีร้ายกับคุณแน่ๆ อธิบายเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย ฉันว่าเขาจิตป่วยมานานเกินไป แม้แต่ตัวเขาเองก็ไมรู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังคิดอะไรอยู่ ความเชี่ยวชาญพิเศษอันดับหนึ่งของฉันคือการรบอันดับสองคือนอนกับผู้ชาย มามะ ฉันจะสอนประสบการณ์บางอย่างให้คุณเอง”

ลูบี่สิง คิดไม่ถึงว่าสิบหน่วยอารักขาไปอันในตำนานจะมีนิสัยแบบนี้ เขาจ้องดูเล่นอย่างว่างเปล่าครู่หนึ่ง จากนั้นก็ตระหนักว่าคนที่อยู่ตรงหน้านี้เป็นสาวใหญ่ จึงรีบโบกมือ พุดซ้ำๆ ว่า “ไม่ตีๆ” หน้าเริ่มแดงนิดๆ

ดูเล่นเองก็คิดไม่ถึงว่า “อาจารย์” ที่พวกอันธพาลในฐานะเรียกกันจะเป็นนักวิชาการเต็มตัวขนาดนี้ แถมยังมีฟังก์ชัน “หน้าแดง” ด้วย เธอรู้สึกแปลกใหม่สุดๆ จึงยื่นมือไปจิ้มหน้าลูบี่สิง สงสัยว่าได้ผิวหน้าอาจารย์ลูบี่สิงติดตั้งอุปกรณ์เปลี่ยนสีที่เป็นเทคโนโลยีล้ำค่าอะไรหรือเปล่า

“หน้าบางไร้อาตนะน้องชาย” ดูเล่นชกไหล่เขาหนักๆ ไปหนึ่งหมัด น้ำเสียงหัวเราะอย่างจริงใจจากใจ “อีพีจีเนียหน้าไม่อายุขนาดนั้นยังเอาชนะใจท่านนายพลของเราไม่ได้ คุณต้องดูไว้เป็นบทเรียน!”

ลูบี่สิงโดนหมัดเธอถึงกับตัวเซ ก้มหน้าต่ำ

“ฉันเคยล่าพวกผู้ชายชั้นๆ แบบนี้มาก่อน ก็ออกแนวนี้ทั้งนั้นแหละ” ดูเล่นเลียริมฝีปากอย่างตื่นเต้น “ไล่ตั้งแต่จะจีบยังไง คุมเกมยังไง เจนจบครบทุกขั้นตอน สอนจนกว่าจะเป็น ฉันจะบอกคุณให้นะ พวกชั้นๆ เนี่ยกินอร่อยมาก ยิ่งชั้นระดับพรีเมียมอย่างหัวหน้าเราจะให้หลุดมือไปไม่ได้เด็ดขาด ต้องรีบคว้าไว้ให้แน่นเชียว”

“โอเค” ลูบี่สิงเอานิ้ววางผม เรียกสมุดบันทึกอิเล็กทรอนิกส์จากเทอร์มินัลส่วนตัวออกมา นั่งตัวตรงจัดคอเสื้อ “ฉันผมไม่เกรงใจละนะ”

ทูเลนรีบนั่งหุบขาที่ทางออกอย่างรวดเร็ว เก็บขาชิดซ้อนกันเฉียงไปทางด้านข้าง วางท่าเหมือนกุสตรีย่างยากลำบาก ตั้งใจฟังคำถามของอาจารย์ลู๋

“เอ่อ...” ลู๋บั้งลิ่งคิดแล้วถามเธอว่า “เขามีความชอบอะไรบ้าง”

หัวหน้าไปอื่นหน่วย 9 ผู้โปรดปรานการเป็นโคซซึ่งให้คนอื่นกะพริบตาปริบๆ แล้วก็กะพริบตาปริบๆ อีกครั้ง จากนั้นก็จัด “หนวด” สองเส้นข้างจนผมด้วยท่าทางเขินๆ เพราะแค่คำถามแรก เธอก็จอตแล้ว “...หืม? ชอบ...ความชอบ?”

ลู๋บั้งลิ่งจ้องเธอตาแป๋ว

“ขยี้แตกดันคนอย่างมีลีลา นั้บมัย” ทูเลนเค้นความคิดสุดๆ “ไม่นับเธอ...งั้นฉันก็นึกไม่ออกแล้วจริงๆ แต่ที่แน่ๆ คือกิน ดั้ม เทียวผู้หญิงเล่นพนันอะไรพวกนี้ เขาไม่เอาทั้งนั้น”

“เฮ้อ ผู้ดีผู้ดี...ทำไมจืดชืดอย่างงั้นะ” ลู๋บั้งลิ่งถอนหายใจ จับปากกาอิเล็คทรอนิกส์ ถามต่อ “ดนตรีล่ะ ชอบมั้ย มีงานศิลปะแนวไหนที่ชอบวีเปล่า ต้องมีกีฬาที่ชอบสักอย่างสิ รูปร่างดีๆ ไม่ใช่มีกันได้ตั้งแต่เกิด”

“ท่านนายพลของเราไม่ใช่พวกกระสนิยมไก่หฐ” ทูเลนส่ายหน้า “ถ้าเขาจะฟังเพลงก็มีการณีเดียวเท่านั้นคือรำคาญจ้านหลูที่พละมไม่หยุด เรื่องความสุนทรีย์ของเขาเป็นเรื่องลึล้บมาตลอด ฉันว่าเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าประตูเข้าหอศิลปะอยู่ตรงไหน ส่วนกีฬา...ปกติการฝึกสมรรถภาพร่างกายและการซ้อมต่อสู้ก็เป็นหน้าที่ของพวกเราอยู่แล้ว ไม่นับเป็นความชอบ ฉันละเกลียดการออกกำลังกายที่สุด ถ้านอนได้จะไม่นั่งเลย เกลียดพวกผู้ชายที่ชอบคุยเรื่องกีฬาที่สุด ใครคุยเรื่องนี้จะต้องถูกเตะโด่ง แต่ทำงั้ได้ ฉันก็ต้องไปออกกำลังกายตลอดอยู่ดี”

ลู๋บั้งลิ่งเริ่มรู้สึกว่ามีบั้งคับการไปอื่นหน่วย 9 จอมคุยโวคนนี้ชักฟังไม่ได้เสียแล้ว “งั้นเมื่อก่อนตอนเขาอยู่ค่ายไปอื่น เวลาวางเขาชอบทำอะไร”

“ลั้งมีชีวิตทุกชนิดคืองานอดิเรกของเขา การทรมานพวกเราคือความบันเทิงที่สุดของเขา แถมเขายังไม่เคยว่าง ยุงมากตลอดเวลา”

ลู๋บั้งลิ่งประหลาดใจ “พวกคุณไม่มีวันหยุดเธอ?”

“พวกเรามี ผลัดกันหยุด” พูลินบอก “ไม่ฉันจะเอาโอกาสที่ไหน ออกไปโตะเต้ ถ้าสู่มหัวมั่วกับเพื่อนร่วมงานมีหวังถูกหัวหน้าหวดตาย แต่ไม่มีใครผลัดเวรกับเขาหรอกนะ นอกจากไปรายงานตัวตามกำหนดเวลาที่รีอโต้ไปแล้ว ฉันก็ไม่เคยเห็นเขาออกไปไหนเลย”

“ไม่เคยลาเจ็บลาป่วยเลยเหรอ”

“การจัดการด้านสุขภาพและมาตรฐานทางการแพทย์ของค่ายไปอื่น อยู่ในระดับสูงสุดของสมาพันธ์ เจ็บป่วยรักษาได้เลย ไม่ต้องขออนุมัติการลาเป็นพิเศษ โรครักษาจากข้างนอกไม่มีทางกล้ากรายเข้ามาได้” พูลิน ผายมือทั้งสองข้าง “ต้องบอกแบบนี้ดีกว่า ได้ยินว่าขนาดตอนน้องสาวเขา แต่งงาน เขายังไม่ไปร่วมงานเลย แเค้ให้หัวหน้าองค์กรฯคนสนิทเอาของขวัญ ไปส่งแทน”

ลูปีถึงเก็บสมุดบันทึกอิเล็กทรอนิกส์กลับเข้าเทอร์มินัลส่วนตัว *ชัดแล้ว แม่สาวใหญ่คนนี้เชื่อถือไม่ได้* “โอเค...ฉันเขามีความปรารถนาอะไรในชีวิตมั้ย ทั้งระยะสั้นและระยะยาว”

สีหน้าพูลินว่างเปล่า

“อุดมคติล่ะ

“ความล้มพันธ์กับคนในครอบครัวเป็นยังไง เมื่อที่คุณบอกว่าเขามีน้องสาว ฟังดูเหมือนจะห่างเหินกัน แล้วเขายังมีญาติคนอื่นอีกรีเปล่า นอกจากน้องสาว

“ปกตินอกจากเรื่องงานแล้ว เขาคลุกคลีกับเพื่อนกลุ่มไหนมากกว่า

“เขาใส่ใจอะไรกับสมาพันธ์มั้ย”

“นี่น้องชาย” พูลินหมดคำจะพูด ตัดบทเขาทันที “ตกลงคุณอยากนอนกับเขาหรืออยากเขียนอัตชีวประวัติของเขากันแน่สะ เราแค่คุยกันตรงๆ ว่าจะทำยังไงให้หนุ่มขึ้นสุดเย็นชาเปลื้องผ้าไม่ได้หรือ ทุกคนงานยุ่งมากกะกองยานพวกนั้นของฉันยังไม่มื้ที่ให้จอดเลย คุณไม่มีเรื่องที่มันจริงจังหน่อยรีง”

“ถึงผมจะขึ้นขอบร่างกายเขามาก แต่โดยพื้นฐานแล้วพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ก็เป็นแค่ปฏิกริยาธรรมชาติอย่างหนึ่งจากการที่ปลายประสาท

ถูกกระตุ้น การานวดปลายประสาทระดับตื้นๆ ก็ให้ความรู้สึกสบายที่คล้ายคลึงกัน” ลูบี่สิ่งบรรยายวิทยาศาสตร์น่ารู้ให้นักเลงหญิงฟัง “เหมือนเวลาพวกสัตว์เลี้ยวตัวเล็ก ๆ ได้รับการกรูมมิงอย่างดี มันก็จะส่งเสียงครางครืด ๆ... ผู้บังคับการทูเลน เรื่องยับยั้งแบบนี้มีอะไรน่าเอามาถกกันด้วยหรือ”

ทูเลน “...”

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกว่ตัวเองไม่ใช่ นักเลงกักขฬะ แต่เป็นแค่คนไม่รู้หนังสือที่หูตาตั้งไปกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง

“การสำรวจใครสักคน สำรวจความสัมพันธ์ สามารถมอบความแปลกใหม่และความสุขให้เราได้มากมาย ไม่งั้นไปหาเคบินพยาบาลแล้ว นวดตัวแบบฟูลคอร์สยั่งดีซะกว่า การจะใช้ชีวิตร่วมกับใครสักคนต้องเข้ากันได้” ลูบี่สิ่งพูด “คุณไม่คิดว่าการค่อย ๆ ทำความเข้าใจความรู้สึกนึกคิด ดีใจ เสียใจ สุขทุกข์ไปพร้อมกันเขา ดูแลเขา เป็นเรื่องที่แสนวิเศษและเต็มเต็มมากหรือหรือ”

ทูเลนมีน รู้สึกเหมือนตัวเองถูกจับยัดเข้าไปในห้องเรียน และกำลังได้รับการสั่งสอนอบรมอย่างน่าทุกข์ทรมาน ทักษะเชิงคุณค่าที่ยุ่งเหยิงและทะของเธอก็ถูกอาจารย์ลูบี่เอามาแยกย่อยอย่างละเอียดแล้วขึ้นรูปใหม่หมด จิตวิญญาณอันแสนโสมมเหมือนได้รับการชำระล้างอย่างทั่วถึง จากนั้นก็ถูกเขาส่งกลับออกไปอย่างงง ๆ

ลูบี่สิ่งล้วงบุหรีที่ไม่วู้ว่ใครยัดมาให้ จุดบุหรีแต่ไม่ได้เอาใส่ปาก ท่ามกลางควันที่ลอยอ้อยอิ่ง เขารู้สึกเดียวดายเล็กน้อย...เป็นความเดียวดายที่ส่งมาจากหลินจั้งเหิง

ชัดเจนและเคร่งขรึม จุกอยู่ในอก จนแม้แต่ล้างสมองทูเลนสำเร็จแล้ว เขาก็ยังไม่สามารถขจัดมันออกไปได้

ทางด้านหลินจั้งเหิงที่กำลังถูกพูดถึงจามสองครั้งติดกันท่ามกลางละอองเกสรดอกไม้ที่ปลิวฟุ้งไปทั่ว

จ่านหลูในร่างมนุษย์เดินตามเขาพลางพูดว่ “อาการแบบนี้ถ้าตามคำโบราณจะบอคว่มีคนกำลังนินทาคุณ”

หลินจิ้งเหิงมองตอบปัญญาประดิษฐ์ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

จ้านหลูแสดงไหวพริบในการเล่นมุกแบ็ก “นี่คือการล้อเล่น ฮ่า ฮ่า ฮ่า...เออละ คุณเคยได้ยินเรื่องตลกนี้ไหม”

หลินจิ้งเหิงชี้เกี้ยวจะเถียงด้วย ยกข้อมือขึ้นดูเทอร์มินัลส่วนตัว เทอร์มินัลของเขาแสดงภาพสแกนแบบพานอรามา จุดที่มีปฏิกิริยาพลังงาน ผิดปกติถูกระบุเครื่องหมายไว้ เครื่องหมายวงกลมแผ่กระจายไปทั่วแผนที่

สถานที่ที่พวกเขาอยู่ตอนนี้คือดาวเคราะห์ที่ชื่อ “ดาวประกายพริก”¹ ว่ากันว่าถ้าอยู่บนดาวเมืองหลวงไกลเรียของดาราจักรที่ 8 จะสามารถเห็นดาวดวงนี้ขึ้นและตกตอนรุ่งเช้าและตอนหัวค่ำได้อย่างชัดเจน เป็นดาวเคราะห์ที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับสามของดาราจักรที่ 8 รองจากดาวไกลเรียและดาวเปย์จิงเบตา เมื่อก่อนเคยใช้เป็นฐานที่มั่นชั่วคราวของเจ้าชายไกลเรีย แอริส ฟอน

องค์กรฯหน่วยอารักขาไปอันสองนายลากตัวชายคนหนึ่งเหมือนลมหมาตายนมาถึงแทบเท้าหลินจิ้งเหิง ชายคนนี้สวมเครื่องแบบของหน่วยองค์กรฯในเจ้าชายไกลเรีย เป็นหนึ่งในนักโทษที่พวกเขาจับมาจากอวกาศ การที่พวกเขาหลินจิ้งเหิงสามารถหลบเลี่ยงการตรวจจับของกล้องสังเกตการณ์และขีปนาวุธเข้ามาในฐานของพวกเขาได้อย่างง่ายดาย ก็เพราะได้คนทรยศที่ถูกจับตัวมาคนนี้

นักโทษหุดคออย่างหวาดผวา กระแอมเล็กน้อย “จุดที่มีปฏิกิริยาพลังงานเข้มข้นที่สุดอยู่ที่คลังเก็บยานกล ถัดมาคือคลังรถกลจักร...แค็ก...รถกลจักรภาคพื้นดินเอาไว้ปราบปรามคนในพื้นที่ ตอนนี้เป็นเวลาสวดภาวนาของสมาคมดิสโทเปีย การป้องกันจะหละหลวมที่สุด การลาดตระเวนจะหยุดสืบค้นหาที่...แต่พวกเขามีสนามมิติฉุกเฉินสำหรับวาระภาคพื้นดิน ตอนเข้าไปในสถานีจอดยานต้องสกดไว้ให้ดี ไม่งั้นถ้าพวกเขาหลุดรอดออกไปตามสนามมิติได้ละก็แยแน่”

องค์กรฯไปอันที่จับตัวเขาถามว่า “ที่อยู่โน้นทั้งหมดเป็นคนของ

¹ ตั้งชื่อตามชื่อหนึ่งของดาวศุกร์ หรือวีนัส (Venus)

สมาคมนิสโทเปียเธอ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้อ” นักโทษตอบเสียงเบามาก “พวกเราเป็นกลุ่มที่ฝ่าบาทพาออกมาจากดาราจักรที่ 8 ไปนอกเขต ความจริงก็ไม่ค่อยเชื่อเรื่องล้างสมองนั่นเท่าไรหรอก แต่กินของคนอื่นดีของคนอื่น² ก็เลยต้องแก๊งทำเป็นเชื่อไปอย่างนั้นเอง พวกเราที่เป็นคนของฝ่าบาทส่วนใหญ่ถูกพวกคุณจัดการไปเกือบหมดแล้ว ตอนนี้อยู่ในฐานน่าจะเป็พวกที่สมาคมนิสโทเปียส่งมา...ท่านนายพล ผมพาคุณเข้าไป แต่คุณอย่าทรมานนักโทษนะ หลายปีมานี้เราอยู่ที่นอกเขตไม่เคยมีชีวิตที่ดีเลย พวกสมาคมนิสโทเปียมันเป็นบ้ากันหมด สมองไม่เหมือนมนุษย์มนา เวลาคุยกับพวกเขาต้องระวังเรื่องการใช้คำให้ดี ไม่งั้นเกิดไปพูดอะไรที่ชวนให้พวกเขาารู้สึกว่าเราไม่มีศรัทธา ก็จะถูกพวกเขาข่มเหง เจ็บป่วยก็ไม่ให้รักษา บังคับให้คนใช้ชีวิตแบบมนุษย์ยุคดึกดำบรรพ์ทุกเมื่อเชื่อวัน เทอร์มินัลส่วนตัวก็ถูกปิด เวลาคุยกับใครก็ถูกดักฟัง ถ้าไม่ใช่เพราะทำสงครามกับสมาพันธ์ เราก็คิดว่าชาตินี้คงไม่มีโอกาสได้ตะยานอีกแล้ว”

หลินจิ้งเหิงเหลือบมองเซลยอย่างผู้เหนือกว่า จากนั้นยกมือขึ้นเป็นสัญญาณ

องครักษ์ไปอินรีบเข้ามาปิดปากโจรสลัดที่พละมไม่หยุดแล้วลากตัวออกไป เวลาเดียวกันคลื่นรบกวนสนามมิติถูกปล่อยออกไปอย่างเจียบงันหน่วยอารักขาไปอินผ่านเข้าประตูห้สของฐานไปราวกับสายลม

สมาคมนิสโทเปียกำลังทำกิจกรรมใหญ่ของลัทธิ ทุกคนหมอบกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ ก้มหน้าจวบพ้ันตามเสียงประกาศ หน่วยอารักขาไปอินแบ่งกำลังออกเป็นกลุ่มละสี่คน แม้จะเป็นกองกำลังอวกาศ แต่ฝีมือการต่อสู้ทางบกก็ไม่ธรรมดา ทุกคนปฏิบัติกาได้อย่างสอดรับและเข้าใจกันดีมาก นุกเข้าห้องควบคุมหลักอย่างรวดเร็ว ปืนเลเซอร์ส่องแสงวูบวาบหลายครั้งอย่างเจียบกริบ พวกโจรสลัดอวกาศที่กำลังคุกคามบนพื้นผิวดาวประกายพริกส้มลงโดยไม่ทันได้ร้องสั้กแอะ องครักษ์ไปอินที่ดักสกัดอยู่ด้านหลังรับมา

²หมายถึง อาศัยคนอื่นอยู่

ลากตัวไปวางเรียงเป็นแถว จากนั้นก็เข้ายึดรถถกจักรของหน่วยลาดตระเวนภาคพื้นดินของสมาคมนิสโทเปีย

กว่าพวกสมาคมนิสโทเปียจะรู้ตัวก็ไม่ทันการณ์แล้ว กลายเป็นตะพาบในไฟ³

เบ็ดเสร็จใช้เวลาไม่ถึงยี่สิบนาทีนับตั้งแต่หลินจิ้งเหิงออกคำสั่งจนกระทั่งฐานตกอยู่ภายใต้การควบคุม

“ดูจากแผนที่เส้นทางที่เราได้สกัด เป้าหมายหลักของสมาคมนิสโทเปียคือดาราจักรอื่นๆ ทั้งเจ็ดของสมาพันธ์ โดยทั่วไปแล้วดูเหมือนพวกโจรสลัดนอกเขตจะเชื่อว่าดาราจักรที่ 8 เป็นดินแดนกันดาร ไม่มีผลประโยชน์อะไรให้กอบโกย ยกเว้นเจ้าชายกลอเรียที่มองว่าดาราจักรที่ 8 เป็นพวกทรยศแล้วพวกเขาก็ไม่คิดจะเสียเวลาอยู่ที่นี้” จ้านหลูรายงานอยู่ข้างๆ หลินจิ้งเหิง “แอริส ฟอน มาถึงดาราจักรที่ 8 ก็มุ่งไปที่การทำลายล้างมาตลอด เริ่มจากระเบิดดาวเคราะห์สามดวง จากนั้นก็เริ่มลงมือไปที่การไล่ล่าเส้นทางใต้ดิน เราได้คำสั่งของสมาคมนิสโทเปียที่ส่งมาจากยานโจรสลัดได้... เดิมหนึ่งในการจัดวางกลยุทธ์ของสมาคมนิสโทเปียคือต้องการให้เจ้าชายกลอเรียควบคุมดาราจักรที่ 8 ให้ได้ภายในครึ่งปี และเปิดเส้นทางสำหรับการล่าถอยและการเข้าสู่สมาพันธ์จากนอกเขต จากนั้นนำกำลังหลักไปสมทบที่ดาราจักรที่ 7”

“แอริส ฟอน มั่นหน้าไหว้หลังหลอก” หลินจิ้งเหิงเอ่ยเสียงเบา “อยากเป็นผู้ครองอำนาจเบ็ดเสร็จของดาราจักรที่ 8”

ดาราจักรที่ 8 มีเพียงกลอเรียกับเปย์จิงเบตาที่พอจะมีประชากรอยู่บ้าง มีการติดตั้งระบบต่อต้านชีปนาวุธและมีกองกำลังติดอาวุธประจำพื้นที่ ดังนั้นแอริส ฟอน จึงระเบิดทิ้งก่อน

มันมีที่พื้นคืนชีพเมื่อร้อยปีก่อนเหลือแต่ร่างกายที่เป็นเศษเหล็ก แต่ยังคิดจะกอบกู้ยุคสมัยอันรุ่งเรืองดิบเถื่อนของตระกูลเจ้าชายกลอเรียกลับมาใหม่

³ หมายถึง ผู้ที่ตกอยู่ในกำมือผู้อื่น ไม่มีทางหนีรอด

“ใช่แล้ว มาสเตอร์ ผมควบคุมเครือข่ายสื่อสารท้องถิ่นของแอร์ริส ฟอน และสมาคมดิสโทเปียไว้แล้ว จากการดักจับข้อมูล พบว่าแอร์ริส ฟอน ไม่ได้รายงานความเคลื่อนไหวทั้งหมดของตัวเองตอนอยู่ในดาราจักรที่ 8 เวลานี้ ข่าวการตายของเขายังไม่แพร่ออกไป ดาราจักรที่ 8 ยังคงเป็นดินแดนปิด”

“ดีมาก” หลินจิ้งเหิงสั่งการ “ให้พวกทูเลนย้ายยานกลหนักทั้งหมด ที่ลงจอดไม่ได้มาที่นี่ ฐานของแอร์ริส ฟอน ตกเป็นของฉันแล้ว แจ้ง...”

หลินจิ้งเหิงหยุดพูดกลางคัน ยืนนิ่งอยู่กับที่ มองไปยังมุมหนึ่งของ ฐานที่มั่นสมาคมดิสโทเปีย

จ้านหลุมองตามสายตาเขา พบว่าหลินจิ้งเหิงกำลังมองสวนระบบนิเวศ สมาคมดิสโทเปียเชิดชูเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ มาตลอด ไม่ว่าไปที่ไหนก็ต้องมีเสียงนกร้อง มีกลิ่นดอกไม้อยู่ด้วยเสมอ และมุ่งหวังที่จะจัดรูปแบบให้ดาวเคราะห์ทุกดวงเป็นผืนป่าบริสุทธิ์ดั้งเดิม ที่มุมหนึ่งของฐานนี้มีพืชผักผลไม้ที่ถูกเพาะปลูกขึ้น กำลังออกดอกออกผล เจริญงอกงาม เห็นสัตว์ตัวเล็ก ๆ มากมายวิ่งไปมา ภาพแบบนี้ดูไม่เข้ากับ องค์การที่โหดเหี้ยมเลยแม้แต่น้อย

แน่นอนว่าระดับล่างสุดของฟาร์มคือเห็ด

หลินจิ้งเหิงเดินเข้าไป ก็มองอาหารเลี้ยงเชื้อเห็ด

กระจุกเห็ดได้ร่มเงาการรดน้ำของพวกมันออกมา ดูน่ารักใ้ชื้อ

หลินจิ้งเหิงถอดถุงมือ ก็มองเก็บเห็ดดอกเล็ก ๆ ขึ้นมาดอกหนึ่ง เส้นใยเห็ดราเปียกชื้นติดเต็มมือเขา

จากข้อมูลที่ผ่านมา จ้านหลูคิดว่าหลินจิ้งเหิงไม่น่าจะชอบให้มีสถานที่ แบบนี้ในฐานะกองกำลังติดอาวุธ จึงถามว่า “ต้องการให้ย้ายออกไปหรือไม่ มาสเตอร์”

“เก็บไว้เถอะ” จ้านหลูได้ยินเจ้านายพูดแบบนี้หลังจากเสียบไปครู่หนึ่ง ซึ่งดูผิดปกติ

หลินจิ้งเหิงโยนดอกเห็ดทิ้ง ลูกขึ้นเดินออกไป ทันใดนั้นก็หยุดฝีเท้า เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ หันกลับไปชี้ที่อาหารเลี้ยงเชื้อเห็ด “นั่นนะ...พวกอาหารเพาะเลี้ยงกับเชื้อเห็ดนั่น ให้คนมาแบ่งไปปลูกในเฮฟวีทริสก็พอ”

จ้านหลูประหลาดใจ “มาสเตอร์ เอาไปไว้ในเฮฟวี่ทรีแล้วจะเลี้ยงไว้ที่ไหน”

“มีโซนพื้นที่สีเขียวอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ” หลินจิ้งเหิงพูดโดยไม่หันกลับไป “ชุดพวกไม่ประดับไร่ประโยชน์ออกไป แล้วปลูกลูกนี้แทน”

จ้านหลู “...”

พื้นที่สีเขียวประดับยานที่เต็มไปด้วยเห็ด ยานกลจะต้องรู้ลึกอัปเดตมากแน่ๆ

ทดลองอ่าน